

Мълчаливата

Марин Куманов – втора награда за разказ

В обградения с бетонни панели ромски квартал, захвърлен на края на града, се носеше мургава мъгла. Тя се издигаше високо в синия небосвод. Белите облачета грабваха с настървение малките мъгли и ги поглъщаха жадно. Над тях тъмният облак се мъчеше да закрие слънцето, а то гальовно нежно избягваше докосването.

Ромският квартал приличаше на ученически клас, на който току-що са съобщили, че ще има свободен час – шумен, весел, неударим. Площадът беше парламентът на квартала. Там се събираше всичко: търговци, купувачи, млади и стари, бедни и победни... Борсата! Най-пресните новини! Най-новото!

Но и безработица, мръсотия, жилища, строени едно връз друго, беднотия, болести. Всичко отрицателно в човешкия живот се беше събрало накуп.

И този куп се увеличава.

И нима има добро бъдеще?!

През ХХІ век ромският квартал приличаше на музей от друга епоха. Показваше как не трябва да живеят хората.

Слънцето избяга от тъмния облак, пръсна с огнените си лъчи тъмните парчета и през някакъв незнаен изход ги изхвърли, за да остави синевата чиста и нежна. Една немлада мургава жена пресече със своята „работна“ количка площада. За миг тя се спря, пооправи се. Стегна орфаното си коланче и вдигна цветната си пола. После подреди чувалите в количката, която скърцаше така, сякаш всеки момент ще се разпадне.

Жената тръгна към тунела, връзката с града. Впрочем, това бе един доста дълъг подлез точно под жп-гарата. След това премина голямата и шумна улица и се шмугна в близкия квартал, само от панелни блокове. Тя извади желязо, извито в края. Куката – най-важният инструмент за работа по кофите с боклук. Озърташе се, защото нейните „колеги“ щяха да ѝ се карат, ако я видят в своя район.

Така жената започваше своята работа – всеки ден.

Днес слънцето леко опърли мургавото ѝ лице, подсказвайки, че горещината започва. Тя зърна кукла. Внимателно я извади. Кукла – цяла-целеничка! За внучката... Очите ѝ светнаха. Намери чиста торбичка, пусна куклата в нея и внимателно я положи на скрито място в количката. Постепенно малката количка ставаше огромна от хартията. Тук-там имаше дребни, потрошени домашни пособия – дъска за хляб, бакелитови фруктиери, запазени дрехи...